Ч. 9 Пятниця 14 (26) січня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

„Дивний сустїк обставин“.

„Дѣло“ обговорюючи в послїднім числї справи соймові каже між иншим: „На послїднім засїданю (Сойму) появились ще два цікаві внесеня: пос. Ем. Торосевича і пос. дра Ольпиньского. Пос. Ем. Торосевич поновив своє внесенє з минувшого року о субвенцию 3000 зр. на місиї, які устроюють ся по селах всхідної Галичини..." (Тут треба зараз додати, що „Дѣло“ в однім з попередних чисел зазначило коротенько, що субвенция та має бути призначена на місиї, які устроюють у нас по містах і селах реформовані ОО. Василияне). — „Пос. др. Ольпиньский — каже — „Дѣло“ дальше — поставив внесенє, щоби з фондів краєвих признати річну субвенцию 300 зр. для вдови по Маркіяні Шашкевичу, 75-лїтної старушки. Се внесенє повитає цїлий нарід рускии вельми симпатично і з всяким признанєм, а Сойм повинен ухвалити внесеня однодушно і без дискусиї, так само як рускі посли приняли внесеня польскі на субвенцию для похоронів Ленартовича.— Але на кождий случай дивний сустїк обставин; на однім і тім самім засїданю промовляти будуть два польскі посли в справах обходячих загал Русинів, один виступить з інвективами (?) другий з признанєм (?) для народу руского.

І ми повторимо за „Дѣлом“, що се дїйстно дивний сустїк обставин, але при сїй нагоді мусимо й поґратулювати „Дѣлу“ єго відваги, що оно преці зважило ся, хоч дуже несьміливо і здалека, бо лиш трома словами: „дивний сустїк обставин“, сказати правду в очи тим, котрим єї вже давно належало ся було сказати. Лиш „Дѣло“ було би лїпше зробило, коли-б замість вже наперед і згори говорити о інвективах виказало основнїйше, в чім лежить той „дивний сустїк обставин“. Тим було би оно певно зробило більшу прислугу рускій суспільности, бо було би могло їй показати, в чім лежить все наше лихо і як єго треба би позбути ся. Серед теперішних обставин річ то може й не так дуже дивна, що польскі посли порушають такі справи, котрі властиво й вже по самій природі річей належалось би порушати руским послам. Чому то так діє ся, не трудно відгадати, коли розглянемось серед тих обставин. У нас настали тепер такі часи, що ми дивимось лиш на то, що діє ся поза нами, а навіть і далеко від нас, але не звертаємо уваги на то, що діє ся у нас; ми гонимо за далекими цїлями і стараємось о то, що могло би бути нам потрібне аж за рік або й кілька, а не стараємось о то, що далеко близше до нас і чого нам вже завтра потреба. У нас є такі політики, котрі гадають, що то як раз приносить хосен рускому народови в Австриї, коли они будуть розважати де красше, чи у Відни, чи в Петербурзї, що скажуть Молодочехи, або чи не лїпше говорити народови о принципах полїтики; ба у нас розбирає ся навіть радикально, що причинить ся більше до спасения руского народу в Галичинї, чи ґенеральна семінария духовна, чи три віддїльні — але про те, що безпосередно народови потреба, нема кому подумати.

Чи-ж не лїпше було би замість таких „високих“ і „далеко сягаючих“ цїлий, спустити ся трохи низше і заглянути такі в саме житє народу та зачерпнути з відтам материялу для нашої політики, що правда може трохи дрібної але за то хосеннїйшої? От возьмім хоч би й таку субвенцию для ОО. Василиян на місиї духовні. Хто хоч раз мав нагоду приглянути ся тому, як реформовані ОО. Василияне сповняють свою задачу, той мусить признати, що они сповнять єї вповні, з цїлою сьвідомостию, совістно і щиро серед рускої суспільности. Загляньте лиш до львівского монастиря ОО. Василиян та послухайте їх проповіди, придивіть ся, як там нарід наш горне ся на богослуженє, а переконаєте ся о дїяльности сих отців духовних. Ба що більше, сї отцї духовні памятають і на то, що задачею слуги Христового єсть не лиш ширити науку Спасителя, але й проповідувати єї живим словом, та плекати той скарб народний, що становить єго головну ознаку народну, они підносять достоїньство рідної мови, а тим самим честь і достоїньство народу. Чи-ж таких душпастирів не повинна руска суспільність піддержати, чи-ж межи рускими послами, між котрими засїдають і сьвященики, не повинен був котрий знайти ся, що зажадав би для них субвенциї краю? Тепер же, коли таку справу порушив посол Поляк, ми називаємо се „дивним сустїком обставин“. Не дуже то він так і дивний, коли єму близше приглянути ся!

Або й другий випадок: вдовиця по бл. памяти Маркіяні Шашкевичу, найпершім нашім поетї в Галичинї, жиє вже від многих лїт у великій нуждї у Львові і — о скілько нам звістно — подає що року до Сойму просьбу о запомогу. Рускі посли слухають що року ту єї просьбу, а чи прийшло комусь з них на гадку, щоби подбати про бідну вдовицю? — І знов „дивний сустїк обставин“: лише що в осени минувшого року спроваджено тїло славного покійника до Львова; відбуло ся велике народне сьвято, по всїй Галичинї неслась вість о тім,

---

9)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

На поверсї, в пустій, побіленій комнатцї, зібрало ся було яких шїснайцять або двайцять мужчин. За довгим столом, на котрім блищали ся три лоєві сьвічки, стояв Зайферт і як-раз мішав сьвіжі карти, що їх розвинув з паперу.— Грайте, панове! — відозвав ся він і виймив із свого записника пачку банкнотів, уложив їх після вартости та розложив купками на столї. Декотрі з врисутних стали приступати до стола і незадовго почали грати простого фара, ставляючи зразу по одному або по два доляри. По короткім часї приступили до гри й ті, що стояли коло грачів. — З боку стояли два менші столи, а на кождім з них було по одній лоєвій сьвічцї. При однім з них сїв собі був Бакер на стільци та покуруючи цигаро дивив ся, кому паде щастє при столї, де грали фара. Аж ось один із гостей, що не грали, сїв собі коло него.

— Ви, пане, не граєте?

— Якось мене не конче кортить — відповів Бакер — я заходжу сюди лиш деколи, от так собі, для відміни, але коли хочете, то я радо заграю з вами чи то в стукалку, чи в яку иншу гру. — Карти сюда! — крикнув він на чорного хлопака, що сидів в кутику і як-раз оба забирали ся грати в карти, коли в дверех показав ся Астон. Він кинув живо оком по комнатї і пустив ся просто до Бакера. — Вибачте, пане! відозвав ся Астон до Бакерового противника — може пошукаєте собі кого иншого замість сего пана? Мушу з ним ще за вчерашний вечер відограти ся. Я вам зараз пошукаю якого другого честного грача — говорив Астон дальше і кивнув головою на одного із тих двох мужчин, що разом з ним увійшли були до хати, а тепер стояли між другими і приглядали ся. — На всякий случай не стратите нїчого на тій замінї!

Бакер підчас тої перерви анї не писнув, лиш розпер ся і холодно дивив ся на Астона. — Хочете грати зі мною? — відозвав ся він, коли до стола приступив Астонів товариш — я готов служити вам кождої хвилї, але я волїв би, щоби ви не грали; ви маєте мало щастя а й то вам шкодить, що ви запалюєтесь, коли граєте з холодним грачем!

— То вже моє дїло, пане! відповів Астон і аж почервонів на лици — питанє лиш, чи ви схочете, щоби я відограв ся!

— Чому би нї? Але признаю ся отверто, що не хочу, щоби мене хтось робив одвічальним за слїпе щастє — от, як то мало що не стало ся вчера. Нехай отсї панове будуть сьвідками, що я лиш длятого приймаю ся грати з вами, бо ви конче на то настаєте.

— То нїчо не значить! — відповів Астон.— Бакер лиш здвигнув плечима, а відтак подав свому противникови повісеньї карти. Астон здоймив їх, переглянув і почав роздавати.

Та розмова звернула була, що правда, увагу декотрих грачів, що грали фара, але коли оба розмавляючі почали спокійно грати, нїхто вже не звертав на них уваги. Лиш один з товаришів Астона станув собі коло них і дивив ся; другий сїв тимчасом грати з попередним противником Бакера.

Здавало ся, що щастє хилить ся на сторону Астона. Єго гроші та виграні за першим і другим разом трийцять долярів лежали перед ним. За третим разом мав він роздавати. Бакер роздивив ся в своїх картах і каже: Двайцять і пять долярів, коли хочете! Мушу старати ся знов якось вирівнати ся!

— Трийцять, пане! відповів Астон посуваючи свої громі.

— Нехай і так — три дами й ас! відозвав ся Бакер та розкрив свої карти.

— Три королї й ас відповів на то Астон, а по єго голосї було слїдно, що він запалює ся чим раз більше.

Тамтой другий виймив пачку банкнотів з бічної кишенї та кинув спокійно трийцять долярів на стіл, а відтак почав роздавати карти. Астон глянув на свої карти і значно по-

знали о тім і рускі посли, бо може дехто з них брав і участь в торжестві. Чи-ж було що природнійшого, як подбати й о живій вдовици того, котрому по смерти віддавано таку честь?! А преці не знайшов ся нїхто з руских послів і треба аж було, щоби польский посол підніс ту справу!

Нехайже тепер „Дѣло" доказує, що й внесеня послів Торосевича та Ольпиньского не стоять в нїякій звязи з внесенєм пос. Романчука, а „Галичанин" нехай тепер, як написав опогди „що „Народна Часопись" хотіла доказати, будьто ґр. Ст. Бадені більше одвітний для веденя рускої політики, як п. Романчук — напише, що пос. Торосевич і др. Ольпиньский більше одвітні до веденя рускої політики, як п. Антоневич або п. Барабаш, чи хто инший.

Справи соймові.

(Краєвий фонд позичковий на цїли промислові).

Виділ краєвий предложив Соймови також справоздане з ужитя краєвого фонду позичкового на цїли промислові:

Дня 30. червня 1893 виносив сей фонд 431.117 зр. З тої суми уділено 106 позичок в сумі 349.770 зр., а іменно: 28 позичок для промислу ткацкого, 21 для промислу шкірного, 15 для деревного, 14 для металевого, 6 для керамічного, 22 для инших галузий промислу. Крім того в галицкім акцийнім Товаристві торговельнім має краєвий промисловий фонд уділ 50.000 зр.

Підпиранє розвою фабричного промислу єсть тепер найважнїйшим заданєм нашої економічної політики. Але по думцї Виділу краєвого при тих средствах, які він має, годі спомагати давні заповзятя промислові, а викликувати нові, хоч би они були й дуже потрібні.

Невеликі засоби наших краєвих промисловців не можуть по думцї Виділу краєвого вистати на видержанє конкуренциї з заграничними виробами фабричними, а краєвий фонд промисловий має і ту задачу, спомагати тих численних, а незаможних промисловців, що помочи і заохоти потребують, щоби свої підприємства розширяли і нові закладали.

З уваги на теперішний маєтковий стан краю, Виділ краєвий ставить внесеня до Сойму, щоби фонд позичковий збільшити лише о 200.000 зр. Та сума має виплатити ся в 8 річних ратах по 25.000 зр. почавши від р. 1894.

Теперішні фонди роздають ся переважно на 5 літ, так що коли би рати позичок все правильно сплачувано з істнуючого фонду т. є. річно, то около 85.000 зр. було би до розпорядимости; додавши до того около 12.000 зр. яко дохід з відсотків, близько 90 кілька тисяч річно.

Зголошень дуже богато, тому по думцї Виділу краєвого та сума за мала. На доказ сього сказано у справоздаию, що Виділ краєвий не полагодив 88 просьб о позички з краєвого фонду промислового, бо не мав гроший, хоч богато з тих просьб годилось увзглядпити. Приймивши тілько середну висоту позички на 3500 зр., показало би ся, що треба би 308.000, щоби вдоволити просьбам.

На підставі сего Виділ краєвий думає, що єго внесенє о підвисшенє фонду позичкового по 25.000 зр. через 8 літ конче потрібне, а заразом скромне, тим більше, що небавом буде край мусів старати ся о витворенє промислу прядільного, на що треба значних фондів.

Перегляд полїтичний.

Зачувати, що Рада державна збере ся на засїданє вже дня 22 лютого.

В ческім соймі мотивував кн. Шварценберґ своє внесенє в справі запомоги для потерпівших від нещасть елементарних. При сїй нагоді хвалив пос. Тавше намістництво, котре в сїй справі зробило богато, позбиравши дати що до розміру нещастя. Внесенє се ухвалено одноголосно.

В процесї „Омладіни" закінчено вчера переслуханє обжалованих.

Цариця российска подужала вже на стілько, що могла взяти участь в торжестві Водосвятия. За то другий син царя, вел. кн. Юрий, котрий задля недуги перебуває вже від довшого часу на Кавказі, мав занедужати дуже тяжко. Третий знову син, вел. кн. Михайло, лежить також недужий.

Помиренє цїсаря Вільгельма з кн. Бісмарком наступило вже вповнї. Кажуть, що до того причинив ся головно ґр. Вальдерзе. Коли цїсар написав перший лист до кн. Бісмарка, предложив єго ґр. Капривіому, а той згодив ся вповнї на него. Вчера написав цїсар другий лист до князя дякуючи єму за заповіджену візиту. На повитанє Бісмарка вийде сам цїсар на дворець. Після нїмецких ґазет нема й бесіди о реактивованю кн. Бісмарка; все лишить ся по давному.

З Білграду надходять досить непокоячі вісти. Радикали думають ставити опір новому правительству, бо кажуть, що не мають до него довіря. Коли президент міністрів відчитував в скупштинї проґраму правительства, в котрій доказував, що правительство буде стояти понад партиями і хоче опирати ся зарівно на всїх партиях — та підчас того на хвильку перестав читати, скупштина підняла крик і недала єму прийти вже до слова. Всї міністри мусїли відтак вийти а скупштину закрито. — З краю надходять вісти о якихсь непокоях.

Новинки.

Львів дня 25 сїчня.

— **Конкурси.** Галицке товариство господарске оголошує конкурс на стипендию в квоті 300 зр. для слухателїв лїсного виділу головної школи лїсної у Відни на рік 1893/4. Петенти мають: 1) Предложити сьвідоцтво зрілости, 2) долучити сьвідоцтво моральности, убожества і відбутої практики лїсної, 3) зложити заяву, що по окінченю наук вступлять до державної служби лїсної. Подання треба вносити до 31 сїчня до: Комітету ц. к. галицкого товариства господарского у Львові ул. Оссолиньских ч. 15. — Маґістрат міста Станіслава розписав конкурс на посаду інжинера міского з річною платнею 1.500 зр. і додатком 300 зр. Подання треба вносити до 15 лютого. — Львівский висший суд краєвий розписує конкурс на шість посад ад'юнктів судових, а то на одну при суді окружнім в Бережанах і по одній при судах повітових в Сокали, Чешанові і Мілници. Подання треба вносити до 6 лютого.

— **Презенту** на гр. кат. парохию в Мистицах коло Калуша надало Намістництво о. Миколї Рожаньскому з Довгого.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Калуши з громад сельских розписано на день 28 лютого.

— **Пригадка.** Щоби хто не помилив ся що до часу, приїзджаючи до Львова на збори товариств, пригадуємо, що збори „Товариства педа-

---

червонів ся. — Шістьдесять долярів пане! — сказав він.

Бакер ніби важив ся. — Ви хочете — каже — перепудити мене високою ставкою, але щастє чей не вічно буде вам так служити. Ну, нехай! Я ставлю сто долярів! — Сказавши то поставив він, рішившись скоро, дві пятьдесятки на стіл. Астон почервонів ще більше, подивив ся ще раз в свої карти, споглянув уважно на свого противника і розважив ще хвильку. — Сто пятьдесять! — сказав він відтак.

— Двіста, коли хочете! — сказав Бакер холодно і доложив ще сто долярів до своєї ставки.

— Добре! — Астон аж задрожав трохи, так був запалив ся, вийняв свій записник і начислив гроший, кілько було потреба. Єму осталось було очевидно лиш мало гроший. — Знов три королі й ас! — сказав він і виложив свої карти.

— Сим разом за мало, пане! Ось вам три аси і король! — Молодий чоловік як колиб став каменем, лиш видивив ся на карти свого противника, але нараз крикнув „Стійте!" і схопив ся та зловив Бакера, що вже згортав гроші із стола, за обі руки. — Насамперед — каже — скажіть, що то значить ся! Ви маєте три аси, а я один; тимчасом я доглянув, що червінний ас був на самім споді, коли ви роздавали карти — звідки-ж він у вас взяв ся — хиба може в одній грі карт є два червінні аси?

Бакер анї не задрожав, лиш заєдно дивив ся просто в поблїдле лице свого противника, в котрім очевидно аж кипіло. — Чи пустите менї насамперед руки? — відозвав ся він остро.

— Не пущу, доки аж не переконаю ся, відповів Астон! — а губи єму при тім аж дрожали. — Джон, оберни карти! — Астонів товариш, що пильно приглядав ся грі, обернув в тїй хвили карти — на споді лежала десятка. Астон лиш кинув оком, схопив ще сильнїйше Бакера за руку та охриплим голосом крикнув: Чи віддасьте менї зараз тих двіста долярів, що ви їх менї вчера забрали, та лишите отсї гроші на столї?

— Ви, пане, видко не при здоровім розумі! відповів Бакер холоднокровно — я вас преці остерігав, а тепер питаю вослїдне, чи пустите менї руки?

— З вас фальшивий грач, падлюка, брехун! — став тепер Астон викрикувати, що аж другі то почули та посхоплювали ся від карт. Тимчасом Бакер сїпнув ся, вирвав руки і вдарив Астона кулаком межи очи так, що той аж мало не упав. В тїй же хвили, і заким ще другі могли зміркувати, що стало ся, стапули вже оба противники з револьверами против себе і роздали ся два вистріли. Бакер лиш трохи подав ся, але стояв, а Астон повалив ся на стояче поза ним крісло. Бакер, блїдий як труп, але спокійний, вийняв з кишенї годинник, котрий куля противника розбила єму на прах.— Панове, — відозвав ся він, — видите самі, що лиш Боже провидїнє спасло мене від наслідків сеї перозважної напасти. Я остерігав сего молодого чоловіка, щоби він не грав; ось тут ті панове, що можуть то посьвідчити: я лиш длятого на то пристав, що він то уважав собі за справу чести. Хто би з вас приняв був холоднокровно ту лайку, яку ви тут чули, нехай перший бере ся до мене! — Ще коли він то говорив, вийшов був господар до хати і одним поглядом переконав ся, що стало ся, бо не розпитуючи богато почав роздягати раненого, котрий, видко, лежав без памяти; товариші Астона помагали єму при тім, а увага всїх присутних звернула ся тепер в ту сторону, де порались коло раненого.

— Тікайте звідси! — шепнув Зайферт Бакерови до уха — тепер догідна пора до того.

— Хиба на то, щоби себе зруйнувати? відповів єму на то Бакер півголосом і почав збирати порозкидані по столї ґроші — не відзивайтесь до мене і грайте спокійно дальше.

— Дістав рану в бік, але не можу сказати, о скілько она небезпечна — сказав господар, що як-раз прикладав до рани мокрий платок — на всякий случай буде й для него й для нас найлїпше, коли ті панове, що з тамтого боку ріки, заберуть єго зараз до дому і закличуть лїкаря — для безпечности нехай ідуть і оба мої мурини — таким способом ся пригода не наробить і великого шуму.

— Я сам відведу вас, панове — відозвав ся тепер Бакер — я наробив того нещастя, але Бог сьвідком, що я того не хотів, і нікому так не жаль того, як менї. Лиш не треба довго зволїкати. Там на долинї, на подвірю, видів я драбину. Вистелимо єї, привяжемо до неї Астона простиралами і так буде єму вигідно та безпечно лежати і можна буде єго легко знести з берега в долину.

Господар притакнув на то і вийшов з комнати, а цїлому товариству як би спав із серця тяжкий камінь, що знайшов ся такий вигідний спосіб. В комнаті потворили ся лиш малі громадки і пішов тихий шепіт. Незадовго

гогічного“ відбудуть ся дня 1 лютого, а „Просьвіти“ дня 2 лютого.

— Від дирекциї рускэго народного театру, перебуваючого тепер в Тернополи, одержуємо отсе письмо, котре тут заміщуємо для перестороги публики: „Доходять слуги, що в ріжних місцевостях, де перебував руско-народний театр, появляють ся личности, котрі підшивають ся під назву членів руско-народного театру і подають при нагоді вимантуваня гроший від осіб, прихильних нашій інституциї, будь то би трупа розвязана а они, жертви лихої долі, примушені крайностию, апелюють до великодушности публики. Після опису, одно таке индивідуум, котре крутило ся в Бродах а недавно в Терноноли, рудаве, худе, віспувате, представляє ся ріжними именами як: Гаращин, Слотвиньский, Карпиньский і т. ин.“

— На будову руского театру надіслали дальше: О. Вас. Глібовицкий з Чорткова 2 зр.; о. Лев Левицкий з Княжівского 1 зр. 50 кр.; П. Н. зі Струтина нижного 2 зр.; М. Карпиньский з Кальвариї 2 зр. 88 кр., а то 1 зр. 28 кр. від себе, 1 зр. від п. Медведского, а 60 кр. від п. Палечного; Андр. Височаньский з Орішковець 15 зр., на котрі зложили ся пп.: Войнаровский 2 зр., Каликовский 2 зр., Тухлинович 2 зр. Мрочковский 2 зр., всі офіцияліcти п. Цілецкого, дальше селяне з Орішковець: Ів. Лисишин 1 зр. 40 кр., Дудьо Авербах 40 кр., Ів. Лошній 1 зр. 40 кр., Петро Стельмах 80 кр., і з карт 3 зр.; А. Добряньский, ад'юнкт судовий в Дрогобичи 12 зр. 80 кр., на котрі зложили пп.: Репецкий, старший інспектор податковий 5 зр., Невядомский 1 зр., Вербицкий 1 зр., др Антоневич 1 зр., Твердохліб 1 зр., пп. зібрані дня 18 січня на обіді у оо. Василиян 3 зр. 80 кр.; о. Дудкевич з Рудна 13 зр. 50 кр., котрі зложили гості зібрані в домі о. Дудкевича дня 18 січня на руки п-и Соф. Дудкевичівної за почином учителя п. Ванаха, а именно: о. Дудкевич 1 зр., п. Петро Кашович 1 зр., п. Вас. Нагірний 1 зр., п. Соф. Дудкевичівна 1 зр., п. Рожановска з дочкою 1 зр. 50 кр., п. Маєр 50 кр., п. Ст. Кушнір 1 зр., п. Цезар начальник стациї 1 зр., дрібними датками 50 кр., крім того зложив п. Рудольф Лейзе властитель Вороцова 5 зр.; о. Алекс. Левицкий з Олеська (вже четвертий раз) 18 зр. 75 кр., а то: 15 зр. 53 кр. узбираних на именинах п. Вас. Марцинюка контрольора і 3 зр. 22 кр. узбираних купонами між селянами; Як. Дуняк з Борщева 2 зр. від п. Йос. Мендля Кона; І. Карапович, ад'юнкт судовий з Дрогобича 30 кр.

— Професор Омелян Партицкий починає видавати окремими книжками всі свої історично-критичні праці, котрі написав за довгі літа і друкував поодиноко. Тепер їх видасть систематично. Перший том появить ся сего року; передплата на сей том 2 зр.

— Нещасне „і“. Минувшого року на синоді карловицкім вибрано адміністратора грецко-оріентальної диецезиї в Шент-Ендра, о. Гарасима Петровича, епископом. Тому що зволікано з потвердженєм его вибору, він пішов до міністра просьвіти Сірия спитати ся о причину. Там єму витолковано, що вже декрет его був готовий, але в нім написано замість ц. *і* к. лише ц. к., длятого відослано его до переписаня. Декрет, каже, за кілька днів верне. О. Петрович встав, подякував щиро Сірієму і — жаль мені, каже, що як бідний сьвященик лише так скромно можу вам подякувати... Сірия здивували сї слова, питає ся, що они значать. Тоді Петрович питає ся міністра, чи не дістав він 5000 зр. від соймового посла Ліндера. Сірий каже, що не лише не дістав, але й не знає жадного Ліндера. А то була така немила справа: Петрович лякав ся, що в міністерстві просьвіти будуть ставити перепони его іменованю. Посол Ліндер приняв ся бути посередником межи епископом а міністром. По думці его Сірий єсть правою рукою міністра Чакого; отже до него треба вдати ся, а він вдоволить ся і сумою 5000 зр... Петрович позичив гроші і дав Ліндерови, а Ліндер гроші собі сховав. Тепер коли через нещасне (для Ліндера) *і* ціла справа виненила ся, Петрович зажадав звороту гроший, але Ліндер уже їх видав і тілько підписав вексель. Тимчасом прокураторія заняла ся сею справою. Кажуть, що потвердженє декрету Петровича на епископа тепер уже непевне. А всему винна буква *і*...

— Велике обманьство мало лучити ся в однім з галицких міст. Про се доносить Fremdenblatt, але не подає ні назви міста, де то стало ся, ні назви осіб інтересованих. Справа має бути така: Один купець в галицкім місті набрав від ріжних віденьских фірм товарів за звиж 200.000 зр. і зголосив відтак банкротство. Суд списав інвентар активів і пасивів банкрота і показало ся, що вірителї одержать бодай якусь часть своїх претенсий, бо банкрот лишив магазин товарів оціненний на 60.000 зр. Тимчасом одного дня зчез цїлий сей магазин без слїду, а вірителї не мають тепер нї крейцаря покритя. Всякі гляданя не принесли успіху і не викрито, нї хто вивіс товари з магазину, нї де їх сховано. Віденьскі вірителї вислали на свій кошт двох адвокатів до Галичини, щоби справу розслїдили.

— Довгий вік. В Пянищеві коло Хревта померла перед руским Рiздвом жінка, що мала вже 120 літ. Ще сеї осени ходила она на паньский лан копати бараболї. — В Сальфорд помер 12 с. м. чоловік знаний в цілій Англиї. Був то Вілям Гампсон, котрий на білетах візитових підписував ся все: „найстарший підданий Єї Королевского Величества“. Гампсон прожив 112 літ, був ранений під Ватерльо і двох синів стратив у війнї кримскій.

— Хитре обманьство. У Відни повстала жидівска спілка, що поставила собі за задачу підносити з банків незреалїзовані виграні суми на австрийскі льоси. Передавненє наступає при льосах по 30 лїтах, отже в депозиті намножило ся богато таких льосів невідібраних, котрих спис від часу до часу оголошує ся. Спілка зібрала всї ті списи, відтак купувала ріжні льоси того рода, котрих виграної не побрано, зміняла число і серию на витягнене число і серию, відтак заставляла в банку на короткий речинець і не викуповувала їх. Коли речинець минув, купувала їх на лїцитациях, відтак казала собі урядово потвердити на письмі їх числа і сериї, а маючи се в руці, плямила льоси в місци числа і сериї, так що ставали нечеткі і тепер підносила в віденьскім депозиті виграні, опираючи ся нїби на ушкоджених льосах і на урядовім письмі, констатуючім їх числа і сериї. Аж тепер приловлено на горячім учинку тих хитрих обманців.

— Ґрафа Піятті засуджено у Відни на півтретя року вязниці. Яко „італїйский ґраф“ видурив він в р. 1888 в Австриї від ріжних людий кількадесять тисяч зр. нїби то на купно лїсів у Галичинї. Піятті голосив всюди о своїх великих плянах торговлї деревом, а тимчасом від спільників брав високі завдатки. В той спосіб видурив від Ляйоша Герлї 38.117 зр., а від его приятеля Омеляна Фаселя також кількадесять зр. Вправдї ґраф був два рази в Галичинї і дав малї завдатки на купно лїсів, але контрактів не робив, тілько за видурені гроші жив по великопаньски, приймав гостий і т. д. Завдатки дав н. пр. кн. Любомирскому (3000 зр.) і Мариянови Вавришкевичеви (2000 зр.), але більше з ними не бачив ся. Піятті служив давнїйше у войску і має жінку. Тепер у вязници буде мати нагоду думати про марність сьвіта сего.

✝ Посмертні вісти.

Іван Павликевич, повітовий ветеринар, щирий прихильник руского народу, помер в Станиславові проживши 44 роки. — Др. Марк. Добошиньский, адвокат у Дрогобичи, помер в 36 роцї житя на запаленє легких. — В Варшаві померла Михалина Семирадска мати знаменитого маляря польского Генр. Семирадского, в 80-ім роцї житя. — Дня 19 січня помер Лазар Чучава, властитель Пїтрича під Галичем в 64-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— Про шпихлїрі і крамниці — написав др. Кость Левіцкий. Таку книжочку видала „Просьвіта“. Она дуже придасть ся селянам і маломіщанам при закладаню шпихлїрів і крамниць.

— Панько Олелькович Куліш, старенький наш писатель, і тепер ще не кидає пера, з чого тілько радуватись можна. Недавно видав книжку п. з. *„Дзвін*, староруські думи й співи“ (коштує 1 зр.), а крім того *„Товітові словеса“*, переказані староруcщиною (цїна 10 кр.).

— Нові книжки. Вийшли: *Байки Евгена Гребінки*, передрук байок оголошених ще в 30 роках, цїна 10 кр. — *Малярі*, оповіданє Гарныпа, переклад з московского, цїна 10 кр. — *Картагенцї і Римляни*, три історичні оповіданя Данила Гордієнка, цїна 20 кр.

Телеґрами.

Берлин 25 січня. Приїзд кн. Бісмарка ще не означений. Кн. Бісмарк, коли приїде, буде мешкати в королевскій палатї, де вже лагодять ся для него комнати.

Петербург 25 січня. Цар і цариця принимали вчера новорічні желаня тїла дипльоматичного.

Рим 25 січня. Вість, мов би Папа нездужав, єсть безосновна; стан здоровля папи єсть зовім добрий. Папа принимав вчера у себе пралатів і родини кн. Віяно та маркіза Кавальоті.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

було вже все готове до дороги і Астона винесено на зладжених наборзї ношах.

— Панове — відозвав ся Бакер, взявши за клямку від дверий — спускаю ся на вашу честь, що цїла ся нещаслива пригода лишить ся межи нами! — і сказавши то пустив ся за другими.

В торговли сидів похатник знов в своїм кутику, коли переходив похід з раненим; а коли Бакер глянув на него, побачив, як він стовпом на него дивив ся. Лиш на хвильку то его змішало, але вже й зараз звернув свої очи до дверий.

— Дивна річ — говорив похатник сам до себе підпершись рукою — один овоч відпадає від першого подуву осїнного вітру, а другий доспіває так поволи, що его аж треба зривати. Але прийде час і на то.

З горішної комнати закликав хтось, щоби принести туди горівки і незабаром пішла гра так само охочо як і перед тим.

Частина трета.

Рiздвяні сьвята.

На дорозї, що вела від гостинця до Оклї, їхав верхом в полудне першого дня Різдвяних сьвят якийсь білий чоловік, а зараз за ним мурин в повній параді модного сьвіта. Єго „ґлянцований комин“, хоч вже й був трохи позагинаний та не давав ся навіть щіткою добре вигладити, держав ся єму все-таки чупурно на его кудлатій голові, як колиб у якого найпершого вітрогона з Ню-Йорку. А хоч стоячий ковнїр від сорочки виставав трохи за високо спід червоної, шовкової хустки на шиї, так, що мурин майже щоками на нїм опирав ся, то за то відбивали они дуже різко від чорного тїла, а гранчасте лице мурина виглядало аж нїби якесь круглїйше. Сурдутина на нїм була, що правда, трохи за широка і старосьвітского крою, але за то годила ся дуже добре з трохи за великими чобітьми та великими руками, і надавала цїлій особі вигляд здоровенности. Чоловік, що їхав перед ним, був вправдї убраний простенько, але сидів елеґантно на кони і розглядав ся свобідно доокола. Він підождав трохи на чорного та спитав: Ну, як вам на імя?

— Дік, пане!

— Ну, Дік, ви мене ледви що зрозумієте, — що?

— Якось то буде, мастер, треба буде трохи уважати!

— Скажіть менї, коли я що не так скажу, як потреба!

Мурин скривив добродушне лице, як коли-б усьміхав ся. — Панна Олена то лїпше буде знати, або пан Еліот.

— А хто-ж то панна Олена?

— Я гадав, що ви знаєте, коли приходите до нас, то панна Еліот, донька нашого пана, она оттакою маленькою виросла при нас і вся чорна челядь кличе єї лиш по имени.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.